

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

ENTER
ปกแดง

ENTER
ปกแดง

ENTER
ปกแดง

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เมืองชายแดนในขณะนี้แทบจะสลัดคราบเมืองกันดารอันแร้นแค้นออกไปจนหมดสิ้น ความฝันที่จะยกระดับให้เมืองแห่งนี้กลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ไม่แพ้เมืองอื่นเคลื่อนมาอยู่ใกล้แค่ปลายจมูก แต่ในขณะที่โรแลนด์ประกาศหาแรงงานคนมาช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างยากเย็น พี่ชายร่วมสายเลือดกลับทิ้งขว้างชีวิตประชาชนในอาณาจักรอย่างสิ้นเปลือง นั่นถือเป็นเรื่องที่ยอมไม่ได้เด็ดขาด ผู้ปกครองนักพัฒนาอย่างโรแลนด์ได้คิดหาหนทางยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อหลักการทางเศรษฐศาสตร์นี้ไว้แล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์พรีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เวลานี้เมืองศักดิ์สิทธิ์ทาศิลาก็กลายเป็นเขตต้องห้ามที่ไม่อาจล่วงล้ำไปแล้ว
เขาคงต้องหาคำตอบจากหอคอยหินแทน...
หรือไม่ก็ต้องอยู่กับความไม่รู้ไปตลอดกาล

ตอนที่ 258 แม่มดจากเกาะสลีปปีง (1)

ในจดหมายยังบอกอีกว่าทิลลีกำลังแปลอักษรพวกนี้อยู่ และเธอยกย่องว่าทางสมาคมพอจะมีข้อมูลบ้างหรือไม่

โรแลนด์ตัดสินใจเขียนจดหมายเล่าเรื่องปีศาจและเมืองศักดิ์สิทธิ์ ทาติลา พร่อมแนบรูปสถานที่เกิดเหตุที่ไซโรยवादไปด้วย เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการแปลของเธอ เขารู้ว่าไม่ควรเก็บข้อมูลพวกนี้ไว้คนเดียว เพราะยิ่งรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนเร็วเท่าไรก็ยิ่งเตรียมการรับมือได้เร็วเท่านั้น ไม่น่าจะอาจค้นพบจุดอ่อนของศาสนจักรด้วย... หากพวกเขาไม่มีอะไรให้หวั่นเกรงก็ไม่จำเป็นต้องฝังกลบเรื่องราวในอดีตถึงเพียงนี้

เห็นได้ชัดว่าพวกเขา มีเรื่องที่ต้องการซ่อนไว้ไม่ให้ใครรู้

นอกจากนี้โรแลนด์ยังคิดจะส่งคนไปสำรวจหอคอยหินในป่าเร็นลับอีกครั้ง โบราณสถานที่นี่ตั้งขึ้นในดินแดนตะวันออกถูกศาสนจักรปิดไปแล้ว เกาะหินที่ฟยอร์ดก็จมอยู่ใต้ทะเลมานานปี นอกจากกองหนังสือในห้องลับก็แทบไม่เหลืออะไรอีก แต่ส่วนในของป่าเร็นลับนั้นเรียกได้ว่าร้างผู้คน แม้แต่ศาสนจักรก็ยังเข้าไปได้ลำบาก บางทีเขาอาจจะพบ

เบาะแสที่เป็นประโยชน์ก็ได้

ทว่าปีศาจที่ไล่ตึงพุดถึงก็น่าหวาดหวั่นไม่น้อย งานนี้จะไม่ส่งแม่มดไปก็ไม่ได้ แต่หากส่งพวกเธอไปแล้วเกิดความรู้สึกเสียขึ้นมา ไม่ว่าแม่มดคนนั้นจะเป็นใคร โรแลนด์ก็คงทำใจรับไม่ได้ทั้งนั้น เขาคิดอยู่หลายตลบ สุดท้ายจึงตัดสินใจว่ารอให้กองทัพได้ใช้ปืนรุ่นใหม่ก่อน ค่อยให้พวกเขาเข้าป่าไปกับแม่มดจะได้ช่วยกันรับมือปีศาจที่อาจปรากฏตัว

โรแลนด์ขมความไม่สบายใจแล้วผีน้อยออกมา "ข้าเข้าใจสิ่งที่ทิลลีต้องการบอกแล้ว ไร่ข้าจะเขียนจดหมายอธิบายกับนางเอง ตอนนี้นำพวกเรามาทดสอบพลังก่อนดีกว่า"

อย่างไรเสียสิ่งที่เขาควรทำตอนนี้ก็คือการเร่งพัฒนากำลังตัวเองให้แข็งแกร่งในขณะที่สถานการณ์ยังสงบสุขอยู่ อย่างน้อยเมื่อถึงคราวทำสงครามขึ้นมาจริงๆ เขาก็ยังมีกำลังพอจะต่อสู้ได้

สถานที่ทดสอบพลังอยู่บริเวณนอกกำแพงเมืองชายแดน โรแลนด์สั่งให้กองทัพหนึ่งปิดล้อมพื้นที่ไว้เพื่อป้องกันผู้อพยพหลบเข้ามาในเขตทดสอบพลัง

แม่มดคนแรกที่ถูกทดสอบคือโลดัส

เธอมีอายุไล่เลี่ยกับไนติงเกล ไร่ผมลอนสันส์ดีคาสนิท หน้าตาน่ารัก น่าเอ็นดู ส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร รูปร่างผอมบาง หากเทียบกับไนติงเกลที่มีรูปร่างสูงโปร่งแล้ว เธอก็เหมือนเด็กสาวที่ยังไม่โตเต็มที่และดูนุ่มนวลบอบบางอยู่นั่นเอง ทว่าพลังของเธอนั้นต่างจากภาพลักษณ์ลิบลับ เธอสามารถเปลี่ยนภูมิประเทศใต้ฝ่าเท้าในระยะเวลาห้าเมตรได้อย่างง่ายดาย

ภาพที่โรแลนด์เห็นนั้นน่าประทับใจกว่าข้อความที่บรรยายไว้ในจดหมายมาก ขณะทดสอบโลดัสสามารถเสกให้พื้นดินด้านข้าง

ต้นตัวขึ้นมาราวกับ 'เสาดิน' ต้นใหญ่กว่าตอนที่มันต้นตัวสูงจนเกือบถึงแปดเมตร 'เสาดิน' ต้นนั้นก็ทลายลงมาเพราะเสียสมดุล

เธอบอกว่ายิ่งดินร่วนเท่าไรก็ยิ่งประหยัดพลังในการเสกเท่านั้น ในทางกลับกันหากดินมีคุณภาพไม่ดี บ้านและกำแพงที่เธอสร้างจะพลอยเปราะบางไปด้วย...นั่นแปลว่าพลังของเธอสามารถปรับได้เพียงภูมิประเทศ ไม่ได้ครอบคลุมถึงคุณภาพของวัตถุ ทว่าปัญหานี้สามารถแก้ไขได้ด้วยการขยายขนาดและความหนาของสิ่งก่อสร้างนั้นๆ

โรแลนด์ลองให้เธอสร้างบ้านให้ดูแล้ว แต่ว่าดินในดินแดนตะวันตกไม่ได้เหมือนดินที่เกาะสลิปปิ้ง บ้านดินที่ผุดขึ้นมาจากพื้นจึงถล่มขณะที่ยังเธอพยายามเว้นช่องหน้าต่างและประตูอยู่หลายครั้ง สุดท้ายต้องสร้างกำแพงให้หนาครึ่งเมตรจึงจะแก้ปัญหานี้ได้ บ้านที่สร้างเสร็จแล้วดูหยาบไม่ต่างจากถ้ำ พอให้อยู่อาศัยได้เท่านั้น หากเทียบกับบ้านอิฐที่มีการวางโครงสร้างอย่างเป็นระเบียบและแข็งแกร่งแล้วก็คือว่าด้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด

แต่ถึงกระนั้นต่อให้บ้านดินเลวร้ายเพียงใดก็ยังดีกว่ากระท่อมไม้ที่ลมไหลเข้าออกได้ทุกทิศทาง อย่างน้อยเมื่อถึงฤดูหนาวภายในบ้านก็ยังอบอุ่นได้ด้วยกระถางไฟและเตียงเตา หากเขาสร้างบ้านอิฐเสร็จไม่ทันเดือนแห่งปีศาจก็สามารถใช้บ้านประเภทนี้แก้ขัดไปก่อนได้

ขั้นตอนสุดท้ายคือการสรุปผลการทดสอบ...พลังของโลดส์จัดอยู่ในประเภทเรียกใช้ไม่มีพลังย่อย พลังปรับภูมิประเทศของเธอสามารถใช้ได้ในระยะห้าเมตร และถูกจำกัดได้ด้วยศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า แต่ศิลาที่ว่าจะไม่สามารถทำลายดินที่ถูกเสกจนเป็นรูปเป็นร่างแล้วได้

"ระดับพลังของนางเป็นอย่างไร" โรแลนด์ถาม

"เป็นหมอกวนสีน้ำตาลเพคะ ตรงกลางก่อตัวหนาแน่น ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมากเมื่อเทียบกับแม่มดทั่วไป" ไนดิงเกลคิดสักครู่ "พลังของนาง

น่าจะใกล้เคียงกับลีฟเพคะ"

"แล้วระดับการผลาญพลังล่ะ"

"ตอนยกผิวดินยังไม่เท่าไร" เธอมองไปทางกำแพงหินซึ่งโผล่ขึ้นที่เชิงเขา "แต่ตอนเสกหิน พลังของนางลดลงค่อนข้างเร็วเพคะ คาดว่าน่าจะใช้ได้เพียงสองถึงสี่ชั่วโมงเท่านั้น"

โรแลนด์พยักหน้า ลีฟมีพลังมากเป็นอันดับสามของสโมสรรแม่มด เป็นรองแค่อันนากับไซโรยาเท่านั้น และพลังที่มหาศาลนี้จะช่วยให้แม่มดใช้พลังติดต่อกันได้เป็นเวลานาน...แต่แน่นอนว่าก็มีพลังบางประเภทที่มีอัตราการเผาผลาญที่ต่ำมากเหมือนกัน อย่างเช่นพลังของไนติงเกลและไลต์นิง พวกเธอสามารถใช้พลังต่อเนื่องได้ตลอดวันอย่างไม่ยากเย็นอะไร

หลังจดข้อมูลพวกนี้ลงสมุดแล้ว เขาก็เริ่มทดสอบพลังของแม่มดคนที่สอง

"ใครจะเป็นคนต่อไป"

"หม่อมฉันๆ!" ฮันนี่ยกมือร้องบอก

โรแลนด์จิกยิ้ม "เช่นนั้นก็แสดงพลังของเจ้าให้ข้าดู"

เด็กสาวที่ชื่อฮันนี่ก็ตัวไม่สูงเหมือนกัน ดูเหมือนจะเตี้ยกว่าโลด์สด้วยซ้ำ เธอเพิ่งบรรลุนิติภาวะเมื่อฤดูหนาวปีที่แล้วนี่เอง ดูท่าทางว่าเรียงแจ่มใส ผมสั้นสีน้ำตาลของเธอชี้ฟูและบิดตัวเหมือนขนนกเกลียว สีผิวตามตัวค่อนข้างเข้ม บริเวณคอ ข้อมือ และข้อเท้าสวมสร้อยเขี้ยวสัตว์เป็นเครื่องประดับ

พลังหลักของเธอคือ 'การพูดภาษาสัตว์' ซึ่งสามารถใช้ได้กับสัตว์ที่อยู่ในอาณาเขตของพลังเท่านั้น สัตว์ที่ถูกเสกจะปฏิบัติตามคำสั่งของเธอ แต่คำสั่งนั้นจะต้องอยู่ในขอบเขตที่สัตว์เหล่านั้นสามารถทำได้ หลังเสร็จสิ้นภารกิจแล้วจะรอให้พลังหมดฤทธิ์ไปเอง หรือให้เธอสั่ง

ถอนพลังก็ได้

นอกจากนี้ฉันนี่ยังมีพลังย่อยที่น่าสนใจมากอีกอย่างหนึ่ง นั่นก็คือ สัตว์ส่งสาร เธอสามารถสั่งให้สัตว์ส่งสารนำคำสั่งของเธอไปส่งให้ สัตว์เป้าหมายได้...เช่น เธออาจเรียกนกมาหนึ่งตัว แล้วสั่งให้มันไปหา สัตว์ที่แข็งแรงกว่ามารับคำสั่งเธอ ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งแมวแก่ๆ หรือ เหยี่ยวที่ดุร้าย ขึ้นต่อนี่อยู่เหนือการควบคุมโดยสิ้นเชิง ผลลัพธ์จึง ไม่อาจคาดเดาได้

ทว่าทั้งพลังหลักและพลังย่อยของเธอถูกจำกัดได้ด้วยศีลาลงทัณฑ์ แห่งพระเจ้า โดยเฉพาะพลังสัตว์ส่งสาร ซึ่งสามารถถูกลบล้างคำสั่งและ ทำให้สัตว์ตัวนั้นกลับมาเป็นอิสระได้โดยตรง นอกจากนี้ยังสัตว์ที่ถูกเสก มีขนาดใหญ่เท่าไร เธอก็ยังต้องใช้พลังมากเท่านั้น ฉันนี่บอกว่าเธอ สามารถเรียกนกหลายสิบตัวได้ในเวลาเดียวกัน แต่หากเปลี่ยนจากนก เป็นวัวนมแล้วก็สามารถควบคุมได้เพียงครั้งละสองถึงสามตัว

แม่มดที่ถูกทดสอบคนที่สามคืออีฟลิน เธออายุประมาณยี่สิบห้าปี มีสำเนียงมาตรฐานอย่างชาวเมืองหลวง โรแลนด์ฟังแล้วรู้สึกคุ้นเคย เป็นพิเศษ

ทิลลีเขียนในจดหมายว่าเธอสามารถเสกให้เบียร์ขึ้นเองกลายเป็น เหล้าที่มีรสชาติและกลิ่นอายต่างไปจากเดิมได้ แต่ต้องเป็นเหล้าที่เธอ เคยชิมมาแล้วเท่านั้น...จุดประสงค์ที่โรแลนด์เลือกแม่มดคนนี้นี้นั้น ชัดเจนมาก ในเมื่อเธอสามารถเปลี่ยนเบียร์จางๆ ให้กลายเป็นไวน์องุ่น หรือไวน์ผลไม้รสเลิศได้ การทำเหล้าขาวหรือการกลั่นแอลกอฮอล์ก็ ไม่น่าจะเกินกำลังเธอเหมือนกัน

ดังนั้นโรแลนด์จึงเตรียมเหล้าจำนวนหนึ่งไว้เพื่อการนี้โดยเฉพาะ ความเข้มข้นก็มีตั้งแต่ห้าสิบไปจนถึงเก้าสิบห้าดีกรี แน่หนอนว่ารสชาติ อาจร้อนแรงไปบ้าง แต่ดื่มแล้วก็ไม่จีบคงไม่น่าเป็นอะไร ประเด็นหลัก

อยู่ที่การทำให้เธอเชื่อว่าของเหลวใสรสชาติแสบคอพวกนี้เป็นเหล้าจริงๆ มากกว่า

แต่ทุ่งร้อนอบอ้าวเช่นนี้ย่อมไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมแก่การชิมเหล้าแน่นอน เมื่อขาดแก้วคริสตัล น้ำแข็ง และกับแกลั่มแสนอร่อย เหล้าขากลิ่นแรงของเขาก็อาจถูกเข้าใจผิดว่าเป็นยาพิษได้ เรื่องนี้ไว้ค่อยว่ากัน ตอนอาหารเย็นดีกว่า เขาจึงถามอีฟลินเพียงไม่กี่คำถาม จากนั้นข้ามไปยังแม่มดคนต่อไปทันที

ตอนที่ 259

แม่มดจากเกาะสลีปิ้ง (2)

แม่มดคนที่สี่คือซิลเวีย

ทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับแม่มดคนนี้ โรแลนด์มักรู้สึกเกร็งเสมอ สาเหตุไม่ได้มาจากคำพูดของในดิงเกลที่ว่าเธอพูดโกหกบ่อย เพราะในสังคมยุคใหม่เองนอกจากญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทก็ไม่ค่อยมีใครพูดความจริงกันอยู่แล้ว เขาจึงชินชากับคำประจบและข่าวลือที่ผ่านการตีไข่ใส่สีมาแต่ไหนแต่ไร

เพียงแต่เวลาอยู่ต่อหน้าเธอ เขารู้สึกเหมือนไม่สามารถปิดอะไรได้เลย และที่เลวร้ายกว่านั้นคือเขารู้ด้วยว่าไม่ได้รู้สึกไปเอง พลังของอีกฝ่ายเป็นเช่นนั้นจริงๆ ดวงตาของเธอสามารถมองเห็นทะลุสิ่งกำบังได้ ขอแค่เธอต้องการ เสื้อผ้าบนร่างกายเขาก็ราวกับหายวับไปแล้ว โรแลนด์แอบนึกในใจว่าเหตุใดตัวเองไม่มีพลังเช่นนี้บ้าง ขณะเดียวกันก็เผลอเปลี่ยนท่านั่งเป็นไขว่ห้างโดยไม่รู้ตัว

หากพูดถึงหน้าตาก็ถือว่าเธอสวยที่สุดในบรรดาแม่มดห้าคนนี้ ทั้งผมสีเขียวมรกตยาวเลยบ่า คิ้วเรียวยาวไต่หน้าม้าตรงที่ปรากฏให้เห็นเป็นบางครั้ง ไหนจะดวงตาสีอำพันใสแจ๋วจนแทบมองไม่เห็นความลึก

ราวกับกระจกที่สะท้อนแสงทั้งหมดออกมา พอมองนานเข้าเขาก็เหมือน จะเห็นประกายสีแดงผุดวาบอยู่ในนั้นด้วย

พลังของซิลเวียไม่มีอะไรซับซ้อน เธอสามารถมองเห็นทุกอย่างที่อยู่ใน พื้นที่รอบตัว...แม้กระทั่งด้านหลัง มีหน้าซ้ายยังมองทะลุสิ่งกีดขวางได้อีก ส่วนจะมองได้ลึกเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของเธอ นอกจากนี้ ซิลเวียยังมีพลังย่อยคล้ายโนติงเกลด้วย นั่นคือสามารถมองเห็นการรวม และการกระจายตัวของพลังพิเศษได้

ข้อนี้โรแลนด์รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง หากพลังย่อยสามารถ ไกล่เคียงกันได้แล้วพลังหลักเล่า พอตามเรื่องนี้กับซิลเวีย ฝ่ายหลังก็ลังเล อยู่สักครู่ก่อนจะบอกว่าในบรรดาแม่มดหลายร้อยคนที่เกาะสลีปปี้ง ไม่มีใครมีพลังหลักเหมือนกันเลย ด้านโนติงเกลก็บิบโหล่ซ้ำเขาเบาๆ เพื่อยืนยันคำพูดนี้

คงเพราะตัวอย่างมีน้อยเกินไปนั่นล่ะ โรแลนด์คิด

แม่มดที่ถูกทดสอบพลังเป็นคนสุดท้ายก็คือแคนเดิล

เธอเพิ่งบรรลุนิติภาวะช่วงเดือนแห่งปีศาจที่ผ่านมาเหมือนอันนา ก่อนหน้านั้นพลังของเธอใช้ได้แค่กับวัตถุที่ให้ความสว่างอย่างเทียน น้ำมันตะเกียง หรือคบไฟ แต่หลังจากบรรลุนิติภาวะแล้วพลังที่ว่าก็ยัง เสถียรและใช้งานได้กว้างขึ้น เธอสามารถเสกพลังใส่วัตถุให้คงสภาพเดิม ได้เป็นระยะเวลาหนึ่ง...อย่างน้ำแข็งที่ถูกเสกจะตั้งอยู่กลางแดดได้โดยไม่ละลาย ซ้ำยังปล่อยไอเย็นได้เหมือนเดิมด้วย

พลังนี้ดูเฉินๆ แล้วมหัศจรรย์ไม่น้อย มันทำในสิ่งที่ฝันหลักการ ทางธรรมชาติได้มากมาย ทว่าหลังจากทดสอบไปหลายครั้ง โรแลนด์ ก็พบว่ามันไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างที่คิด อันดับแรกคือมันเป็นพลังประเภท เกาะติด เวลาใช้ต้องสัมผัสกับเป้าหมายโดยตรง ข้อจำกัดนี้ทำให้แคนเดิล ไม่สามารถเสกพลังใส่ของที่มีอุณหภูมิสูงจัดได้

ดังนั้นเขาจึงต้องล้มเลิกแผนการที่จะให้เธอคงสภาพเหล็กกล้า หลอมเหลวเพื่อเพิ่มอุณหภูมิในเตาตั้งไปก่อน นอกจากอันนาแล้วก็ไม่มีใครกล้าใช้มือสัมผัสของร้อนกว่าพื้นของศาวกนี้อีก ต่อให้เขาเปลี่ยนเป็นลวดเส้นเล็กๆ เพื่อให้แคนเดิลสามารถจับปลายอีกด้านแล้วส่งพลังไปได้ แต่ก็อาจมีปัญหาอีกอย่างตามมา เพราะยิ่งวัตถุอยู่ในสภาพที่ผันธรรมชาติมากเท่าไร แคนเดิลก็ยิ่งต้องใช้พลังมากเท่านั้น สวนทางกับระยะเวลาออกฤทธิ์ที่สั้นลง

โรแลนด์ลองพิสูจน์สมมติฐานนี้...โดยการให้เธอเสกพลังใส่น้ำแข็งขนาดเท่ากันสองก้อน ก้อนหนึ่งนำไปวางบนพื้นที่ร้อนจัด ส่วนอีกก้อนโยนใส่ถังน้ำ ปรากฏว่าก้อนแรกคงสภาพเดิมได้เพียงชั่วโหมงเดียวก็เริ่มละลายแล้ว ในขณะที่ก้อนหลังไม่เพียงคงสภาพเดิมไว้ได้ แต่ยังช่วยลดอุณหภูมิของน้ำอีกด้วย

นั่นหมายความว่าหากเขาเปลี่ยนวัตถุเป้าหมายเป็นเหล็กเส้นหรือลวดที่ร้อนจนแดง ผลลัพธ์ก็มีแต่จะแยกลงเท่านั้น

ขนาดของวัตถุก็เป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลต่อการผลาญพลังวิเศษเช่นกัน ข้อนี้ไม่ต่างจากพลังของฮัมมิงเบิร์ดและลูนาเลีย ยิ่งวัตถุเป้าหมายมีขนาดใหญ่ก็จะยิ่งผลาญพลังมาก และจากการตรวจสอบของไนติงเกลพลังของเธอจัดอยู่ในระดับกลางถึงล่าง มีหน้าตาคล้ายกับไอสีทองบางๆ ที่ยังไม่จับตัวเป็นหมอกหนาแน่น

แต่ถึงกระนั้นเด็กสาวท่าทางเก็บตัวคนนี้ก็ยิ่งทำประโยชน์ให้เขาได้มากกว่าใคร...ในการผลิตเชิงอุตสาหกรรมการคงสภาพสสารอาจเรียกได้ว่าเป็นวิทยาการอันล้ำค่าทีเดียว หัวใจสำคัญของมันอยู่ที่คำว่า 'สภาวะปกติ' โลกะที่ถูกปัจจัยต่างๆ เข้ามากระทำ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มลดอุณหภูมิ การเสียดสี หรือการรับแรง มักจะเกิดความล้าที่ส่งผลให้โครงสร้างเปลี่ยนแปลงไป เขาไม่ต้องการหัวเจาะที่ร้อนผ่าวจากการ

เสียดสี หรือเพื่องที่สึกหรือลงไปทุกวัน หากสามารถคงสภาพชิ้นส่วนหลักๆ ของเครื่องจักรไว้ได้ มันก็จะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและแม่นยำไปได้ตลอดกาล

หรือพูดอีกอย่างก็คือแคนเดิลสามารถเพิ่มความทนทานให้เครื่องจักรโลหะได้นั่นเอง

โรแลนด์กลับมาที่ห้องทำงานในปราสาท หลังกวาดตาอ่านพลังวิเศษที่เพิ่งบันทึกมาจบอีกรอบ เขาก็เริ่มวางแผนมอบหมายงานให้พวกเธอ

"เป็นอย่างไรบ้างเพคะ" ในดิงเกลปรากฏตัวออกมาจากหมอกมาหา "ในห้าคนนี้ ทรงโปรดใครเป็นพิเศษหรือไม่เพคะ"

"ก็ใช้ได้ทุกคนนี่" โรแลนด์ตอบง่ายๆ

"อะไรนะเพคะ! ทรงโปรดทุกคนเลยหรือเพคะ"

เขาดิ่งเงาไปในดิงเกล ฝ่ายหลังเห็นดังนั้นก็แลบลิ้น แล้วเดินเคี้ยวปลาแห้งจากไป

ดูจากตอนนี้คนที่ทำประโยชน์ให้เขาได้มากที่สุดเห็นจะเป็นโลดัสกับแคนเดิล

เมื่อมีพลังปฏิภูมิประเทศของโลดัส เขาก็สามารถสร้างกำแพงดินนอกกำแพงเมืองได้สบายๆ...ตอนสร้างกำแพงซีเมนต์ผสมหินครั้งก่อนนั้นเขาต้องการประหยัดวัสดุและเวลาจึงเลือกสร้างตรงช่องว่างส่วนที่สั้นที่สุดระหว่างเชิงเขาทิศเหนือกับแม่น้ำเรตรีเวอร์ แม่วิธีนี้จะช่วยให้เขาสร้างกำแพงเสร็จทันเดือนแห่งปีศาจ แต่มันก็ทำให้เมืองชายแดนขยายพื้นที่ทางตะวันตกได้ลำบากเช่นกัน เมื่อประชากรเพิ่มจำนวนมากขึ้น ไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องบุกเบิกพื้นที่บริเวณทุ่งและป่าเร้นลับอยู่ดี

กำแพงดินแห่งใหม่จะทอดยาวไปถึงบริเวณขอบนอกของป่าเร้นลับและล้อมป่าบางส่วนไว้ข้างใน คราวนี้เมืองชายแดนก็จะมีพื้นที่เพิ่มขึ้นอีก

เกือบเท่าตัว ส่วนแนวป้องกันที่ยาวขึ้นนั้นสามารถแก้ไขได้ด้วยการเพิ่มจำนวนทหารและกับดักหลอกล่อสัตว์อสูรมายังพื้นที่ที่เตรียมไว้ อย่างไรก็ตามเสียหากเทียบกับทวนไม้และปืนคาบศิลาแบบบรรจุกระสุนที่ปากกระบอกอย่างปีที่แล้ว อาวุธของกองทัพหนึ่งในเวลานั้นก็พัฒนาขึ้นกว่าเดิมมาก ส่วนสิ่งก่อสร้างสำหรับป้องกันเมืองอย่างป้อมปืนและมุขป้อม* นั้น เขาสามารถสร้างไปพร้อมๆ กับกำแพงเมืองใหม่ได้

นอกจากนี้เขายังจะให้โหดสนุกเบิกเส้นทางบริเวณภูเขาทางใต้ เพื่อให้เมืองชายแดนมีทางเชื่อมไปถึงชายหาดน้ำตื้นด้วย เมื่อเมืองชายแดนมีท่าเรือธรรมชาติ การติดต่อค้าขายกับทางพยอร์ดก็ทำได้สะดวกขึ้น งานนี้ต้องใช้พลังในการปรับปรุงขั้นหินอย่างมหาดศาล กว่าที่จะแล้วเสร็จคงต้องใช้เวลาหลายเดือน

ส่วนหน้าที่ของแคนเดลก็คือช่วยอันนากับลูเซียสร้างเครื่องจักรรุ่นใหม่สำหรับผลิตอาวุธปืนและจักรกลอื่นๆ หากทุกอย่างราบรื่นดี อันนาก็จะปลีกตัวจากงานแปรรูปอันน่าเบื่อหน่ายได้เสียที

ด้านซิลเวียก็มีภารกิจที่ชัดเจนเช่นกัน หลักๆ คือการสำรวจเหมืองเงินเขาทิศเหนือกับป่าเ็นลับ พวกคนงานเหมืองบอกว่าในอุโมงค์มีถ้ำเป็นร้อยแห่ง แต่ไม่มีใครรู้ว่าพวกมันเชื่อมไปยังที่ใด เวลานี้พวกเขาสำรวจและเปิดทางถ้ำได้เพียงยี่สิบกว่าแห่งก็ค้นพบแร่มากมายหลายชนิดแล้ว โรแลนด์อยากรู้ว่าชาวลือเรื่องรังสัตว์ประหลาดโบราณนั้นเชื่อถือได้เพียงใด ในเมื่อมีแม่่มดที่สามารถมองทะลุสิ่งกำบังได้แล้ว เขาก็ควรสำรวจเขตเหมืองเพื่อทำแผนที่อย่างละเอียดจะได้ให้โหดส์ช่วยปรับปรุงพื้นที่เหมืองและเพิ่มปริมาณผลผลิตไปด้วยเลย

สำหรับฮันนี่แล้วโรแลนด์กลับไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก เขา

* มุขป้อมหมายถึงโครงสร้างที่ยื่นออกมาจากกำแพงเมืองที่แบนราบ ช่วยให้การป้องกันเมืองจากผู้รุกรานเป็นไปได้ง่ายขึ้น

เลือกเธอมาเพราะต้องการเพิ่มประสิทธิภาพการส่งข่าวในยุคที่ยังไม่มี
การใช้คลื่นวิทยุเท่านั้น เขาต้องการสัตว์ปีกที่รู้งานจำนวนมากมาทำหน้าที่
แทนพิราบสื่อสาร อาจไม่ต้องฉลาดเหมือนเมซีก็ได้ แค่ส่งข่าวให้เขาได้
รวดเร็วก็พอ

ตอนที่ 260

สบูและเหล้า

พระอาทิตย์ค่อยลยลงทางทิศตะวันตกแล้ว ไร่ร้อนพากันสลายตัว จักจั่นที่ร้องมาตลอดวันก็ค่อยๆ เงียบเสียงลง แต่หากเทียบกับเกาะสลีบั้ง ซึ่งล้อมรอบด้วยทะเลแล้ว อากาศในปราสาทแห่งนี้ยังถือว่าอบอุ่นอยู่บ้าง

อิพลินที่เหงื่อโชมกายเดินขึ้นไปชั้นสอง ทันทีที่ผลึกประตูห้องนอนออก ใอเย็นก็พัดมาปกคลุมเธอทันที

"วันนี้เจ้าคงทดสอบพลังจนเหนื่อยแยะ" หญิงผมดำ ทำทางเป็นผู้ใหญ่ และมากประสบการณ์คนหนึ่งพูดกับเธอยิ้มๆ "เป็นอย่างไรว่าง ราบรื่นดีหรือไม่"

อีกฝ่ายชื่อบู๊ก เป็นแม่มดที่อายุมากที่สุดในสมาคม ทั้งยังเป็นผู้อาวุโสที่อัธยาศัยดีมาก ได้อยู่ร่วมกันแค่วันเดียวเธอก็สัมผัสถึงความเอาใจใส่ และเป็นห่วงเป็นใยของอีกฝ่ายได้แล้ว

"ข้า...ไม่รู้อิพลินตอบเสียงเศร้า "คนอื่น" ได้แสดงพลังของตัวเองกันหมด แต่พอถึงตาข้า เจ้าชายกลับทรงถามเพียงไม่กี่คำถามแล้วก็ให้ข้าออกไป พระองค์ทรงคิดว่า...ข้าไร้ประโยชน์ใช่หรือไม่"

บู๊กยื่นน้ำเย็นให้เธอ "ไม่มีพลังใดไร้ประโยชน์ จะมีก็แต่พลังที่ยัง

ไม่รู้วิธีใช้ประโยชน์เท่านั้น เจ้าชายตรัสเช่นนั้นกับพวกเขาบ่อยๆ ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องนี้เลย"

"แต่ว่า..." เธอรับแก้วมาทำท่าเหมือนจะพูดทว่าก็เปลี่ยนใจ

"กลัวว่าหากตัวเองไม่ถูกใช้งานแล้วจะถูกทอดทิ้งหรือ" บูกอดหัวเราะไม่ได้ "หากที่นี่ยังเป็นสมาคมแม่มดอย่างเมื่อก่อนก็ไม่แน่ แต่ที่เมืองชายแดนแห่งนี้เจ้าชายไม่เคยเลือกปฏิบัติกับแม่มดคนใด เรื่องนี้ฮัมมิงเบิร์ดยืนยันให้เจ้าได้"

เด็กสาวเจ้าของชื่อที่กำลังก้มหน้าหาเสื้อผ้าในตู้เงยหน้าขึ้นมาทันที "จะพูดเช่นนั้นก็ไม่ผิดหรอก ดูอย่างข้า ลูนา ลิลลี่ แล้วก็นาฮาลี ระยะเวลาไม่มีงานอะไรให้ทำ เจ้าชายยังทรงบอกให้เราเล่นแกรนด์แก๊เป้อเลย"

"แก๊เป้อหรือ" อีฟลินเบิกตาโต

"อืม ไม่น่าเชื่อใช่หรือไม่ 'เวลาทำงานก็ตั้งใจทำให้เต็มที่ เวลาว่างก็สนุกที่สุดเหวี่ยง' พระองค์ตรัสเช่นนั้นจริงๆ" ฮัมมิงเบิร์ดหยุดไปเล็กน้อย "แต่ข้ายังแอบรู้สึกที่เจ้าชายทรงลำเอียงนิดหนึ่งล่ะ พระองค์ทรงดีกับอันนาเป็นพิเศษ"

"นั่นเพราะอันนาเป็นแม่มดคนแรกที่พระองค์ทรงรู้จัก จะทรงผูกพันกว่าคนอื่น ๆ ก็ไม่แปลก" บูกเขกหัวอีกฝ่าย "รีบๆ หยิบเสื้อผ้าได้แล้ว ประเดี๋ยวมีดกว่านั้นก็ไม่มีน้ำประปาใช้หรอก" จากนั้นเธอก็หันไปมองอีฟลิน "เจ้าก็ไปพร้อมพวกเราเลยสิ"

"ไปที่ใดหรือ" ฝ่ายหลังมึนงง

"อาบน้ำ" บูกยิ้ม "ถูรู้ออนเช่นนี้ไม่มีอะไรสดชื่นไปกว่าการอาบน้ำได้ฝักบัวแล้ว"

อีฟลินเดินตามคนทั้งสองเข้าไปในห้องน้ำ แล้วก็ต้องอุทานอย่างตกตะลึง เธอรู้สึกเหมือนกำลังเดินเข้าไปในทุ่งกว้าง เบื้องหน้าเป็นหมู่เขาและทะเลเมฆ แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องผ่านหน้าต่างมากระทบผนัง

ยิ้มขึ้นเมฆจนกลายเป็นสีทองอร่าม

"นี่คือ..."

"ผลงานชิ้นเอกของโซโรยานะ" บิ๊กยิ้ม "นี่ไม่ใช่ภาพประดับทั่วไปนะ
เจ้าลองถอดรองเท้าดูก็รู้แล้ว"

อีฟลिनวางรองเท้าแตะไม่ได้ใส่ดูหน้าประตูดอย่างระมัดระวัง และ
เมื่อเท้าเปล่าได้สัมผัสกับ 'ทุ่งหญ้า' เธอก็เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย
ทันที ได้ฝ่าเท้ารู้สึกถึงความแน่นละเอียดคล้ายกำลังเหยียบอยู่บน
หญ้าที่หนาแน่นจริงๆ มีหน้าซำบทยอดหญ้ายังมีหยดน้ำเกาะพราว
ราวกับฝนเพิ่งตกไปหมาดๆ

บิ๊กถอดเสื้อผ้า คลายผมเปียที่ถักไว้ด้านหลังออก ผมยาวสีดำสนิท
พลันแผ่สยาย พอเจ้าตัวเดินไปปิดกั้นโยกที่ริมผนัง ฝักบัวที่ยื่นมา
เหนือศีรษะก็พ่นน้ำออกมาหลายสิบสาย โอบล้อมเธอไว้ตรงกลาง

"เป็นอย่างไร สะดวกมากใช่ไหม" ฮัมมิงเบิร์ดยัดตัวตุ๊กก่อนกลม
ใส่มือเธอ "นี่คืออุปกรณ์อาบน้ำที่เจ้าชายทรงคิดค้นขึ้น หากใช้สิ่งนี้
ตอนอาบน้ำล่ะก็เจ้าจะรู้สึกดีสุดๆ ไปเลย มานี่มา ข้าจะสอนเจ้าเองว่า
มันใช้งานอย่างไร"

อีฟลिनกลับห้องมาอีกทีก็รู้สึกตัวเบากว่าเดิมมาก

เธอไม่เคยสัมผัสประสบการณ์การอาบน้ำที่เยือกเย็นเช่นนี้มาก่อน
แค่ถูสบู่ให้เกิดฟองแล้วใช้น้ำสะอาดล้างออก ความรู้สึกเหนียวเหนอะหนะ
ก็สลายหายไป กลายเป็นความสดชื่นและนุ่มลิ้นมาแทน พอเปลี่ยนเป็น
เสื้อผ้าสะอาดแล้ว อากาศที่อบอ้าวก็ดูเหมือนจะเย็นขึ้นทันตา เธอยัง
ได้กลิ่นหอมของดอกกุหลาบที่ติดตามผิวเวลายกแขนขึ้นดมด้วย

แม้มืดในสมาคมใช้ชีวิตกันเช่นนี้หรือ

อีฟลिनยังรู้สึกวุ่นวายเหลือเชื่ออยู่บ้าง เธอเกิดในเขตเมืองชั้นนอก

ของเมืองหลวง ที่บ้านทำกิจการร้านเหล้า แม้ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นคนที่อาศัยอยู่แถบชานเมือง แต่หัวข้อสนทนาของพวกเขาก็วนเวียนอยู่แต่เรื่องขุนนางในเขตเมืองชั้นในและชีวิตอันฟุ้งเฟ้อหรูหรา เธอผลอได้ยินมาไม่น้อยตอนเต็มเหล้าให้ลูกค้า อย่างพวกอ่างอาบน้ำฝักทองที่บรรจุน้ำมันงู เต็มอ่าง หรือถึงอ่างน้ำที่บรรจุนมวัวโรยกลีบกุหลาบ... ทว่าสิ่งที่พวกเขาว่าอัศจรรย์หนักหนานั้นยังเทียบไม่ได้กับประสบการณ์ที่เธอได้สัมผัสวันนี้... อย่างน้อยอีฟลินก็ไม่เคยคิดว่าการอาบน้ำด้วยไวน์หรือนมจะช่วยให้สบายตัวเท่าไร

เจ้าของปราสาทหลังนี้เป็นเจ้าชายโดยกำเนิดจะพิถีพิถันเรื่องความสะอาดสบายและความบันเทิงก็คงไม่แปลก แต่กระทั่งแม่มดก็ยังมีความเป็นอยู่เช่นเดียวกับเชื้อพระวงศ์นี่สิ เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนจริงๆ ก่อนที่เธอจะไปอยู่เกาะสลีปปีงั้นแน่ๆ จะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเฉกเช่นคนธรรมดาทั่วไปยังลำบากแทบตาย

"หิวหรือยัง" นึกเช็ดผมจนแห้งแล้วจึงถักเปียใหม่อีกครั้ง "ใกล้ถึงเวลาอาหารแล้ว พวกเราไปที่โถงใหญ่กันดีกว่า"

ภายในโถงรับแขกชั้นหนึ่ง บนโต๊ะไม้ตัวยาวมีอาหารจัดวางไว้เรียบร้อยแล้ว อีฟลินลองนับดูคร่าวๆ แค่ว่าเนื้อก็มีมากถึงหกจาน ไวน์จะไซตุ่น ซุปผัก และเห็ดอย่างอีก อาหารไม่ได้น้อยไปกว่างานเลี้ยงเมื่อคืนเลย

พอแม่มดคนอื่นๆ มากันจนครบแล้วมีอาหารเย็นก็เริ่มต้นขึ้น เธอสังเกตเห็นว่าบางคนไม่ได้ใช้แค่มีดกับส้อม แต่ยังใช้แท่งไม้คีบอาหารด้วย เจ้าชายเองก็เช่นกัน เขาแทบไม่แตะมีดกับส้อมเลยด้วยซ้ำ แท่งไม้ในมือขยับไหวรากับโบบินได้ ดูคล่องแคล่วว่องไวเหลือเกิน อาหารในภาชนะก็ไม่มีเนื้อชิ้นใหญ่ๆ หรือไก่เป็นตัวๆ... แตกต่างจากในร้านเหล้าลิปลิป เนื้อวัวที่นี่ถูกหั่นเป็นชิ้นพอดีคำ ขาหมูปากก็ถูกเจาะกระดูกออกแล้ว

พร้อมให้หยิบใส่ปากได้ทันที

ในขณะที่ทุกคนใกล้จะกินอาหารเย็นเสร็จ เจ้าชายก็พลันปรบมือขึ้นมา "ระยะนี้ข้าคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ได้สองอย่าง และตั้งใจจะนำไปขายเป็นสินค้าด้วย เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าผลลัพธ์เป็นอย่างไร เลยอยากให้พวกเจ้าทดลองก่อน ใครมีความเห็นอะไรก็พูดได้เลย"

"อะไรหรือเพคะ ไซ่ของกินหรือไม่"

"วิเศษไปเลย หม่อมฉันขอทดลองด้วยเพคะ!"

"หม่อมฉันด้วย!"

แม่มดในสมาคมส่งเสียงกันอื้ออึง อีฟลินมองบึกอย่างงุนงง ฝ่ายหลังจึงอธิบายด้วยรอยยิ้มว่า "เจ้าชายทรงประดิษฐ์ของใหม่ ๆ ขึ้นเป็นประจำจะนอกจากสบู่ที่เจ้าใช้เมื่อครู่แล้วยังมีน้ำหอม ตะเกียบ และไอศกรีมด้วย...พระองค์มักนำของมาให้พวกเราทดลองใช้ก่อนสิ่งผลิตเสมอ"

"อะแฮ่ม" โรแลนด์กระแอม "ผลงานชิ้นแรกของข้าคือเหล้าชาวรสชาติของมันเข้มข้นกว่าเบียร์และไวน์ผลไม้ทั่วไปมาก ทั้งยังทำให้เมื่อง่ายกว่าด้วย ดังนั้นแม่มดที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะห้ามเข้าร่วมการทดลองนี้"

"ฝ่าบาท เช่นนี้ไม่ยุติธรรมนี่เพคะ" โลตี่นั่งโวยวาย "หม่อมฉันคอแข็งกว่าพวกลูกเรือที่บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยซ้ำ!"

"อย่างไรก็ได้"

"ฮึ..." สาวน้อยบ้วนปาก ทว่าโรแลนด์ไม่สนใจ เขาสั่งให้คนนำเหล้าขาวที่เตรียมไว้มาแจกให้แม่มดที่บรรลุนิติภาวะแล้ว

ตรงหน้าอีฟลินมีแก้วคริสตัลใสวาววางอยู่สามแก้ว...แต่ละแก้วบรรจุเหล้าต่างชนิดกัน แก้วแรกเป็นของเหลวใสไม่มีสี ดูเหมือนน้ำเปล่าทุกประการ แก้วที่สองออกสีชาวนุ่น ส่วนแก้วสุดท้ายเป็นสีเหลืองส้มระยิบระยับ แสงเทียนที่วูบไหวส่องให้เห็นเศษตะกอนเล็กๆ ที่ลอยอยู่

ในนั้น ดูคล้ายไวน์ผลไม้ที่ไม่ผ่านการกรอง

"ในนี้มีเหล้าขาวผสมน้ำแอปเปิ้ล เหล้าขาวผสมนม และเหล้าขาวเปล่าๆ" โรแลนด์อธิบาย "พวกเจ้าสามารถเติมน้ำแข็งได้ตามใจชอบ ยิ่งใส่มากรสเหล้าก็ยิ่งจาง" จากนั้นเขาก็ยิ้มให้อีฟลิน "เจ้าเคยทำงานร้านเหล้าในเมืองหลวงมาก่อน ทั้งยังมีพลังเสกเหล้าได้นานาชนิด ข้าอยากรู้ว่าเจ้ามีความเห็นอย่างไรต่อเหล้าชนิดใหม่นี้"

อีฟลินใจเต้นตึกตัก เธอหยิบแก้วที่บรรจุเหล้าสีส้มขึ้นมาจิบหนึ่งอีก เป็นอย่างที่เขาบอกว่าไว้จริงๆ รสชาติของเหล้าขาวแรงกว่าเบียร์มาก ทำให้รู้สึกแสบคอเล็กน้อย ทั้งรสขมผาดไว้ที่ปลายลิ้น ทว่าความหอมของแอปเปิ้ลช่วยลดความแรงของมันไปได้พอสมควร ตามมาด้วยกลิ่นหอมบริสุทธิ์ของเหล้าขาว...รสชาติต่างๆ แผ่ซ่านในปากตามลำดับ เธอเพิ่งเคยชิมเหล้ารสเลิศถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก

ส่วนเหล้าขาวผสมนมนั้นรสชาติละมุนขึ้นมาหน่อย แทบจะกลบรสขมได้จนหมด ชิมดูก็รู้ว่าในนั้นไม่ได้ใส่แค่นม แต่ยังมีน้ำผึ้งหรือน้ำตาลผสมด้วย รสหวานคละเคล้ากับกลิ่นหอมของเหล้าอย่างลงตัว กลายเป็นรสชาติใหม่ที่เธอไม่เคยสัมผัสจากที่ใดมาก่อน

ตอนที่ชิมมาถึงแก้วสุดท้าย อีฟลินรู้สึกตื่นเต้นมาก เพียงจิบเข้าไปอีกเล็กน้อยก็แทบร้อนก็ไหลผ่านโคนลิ้นไปยังลำคอทันที...เป็นอย่างที่เขาคิดไว้ไม่ผิด เครื่องดื่มแก้วนี้ไม่มีรสอื่นมาเจือปน มีเพียงรสเหล้าบริสุทธิ์เท่านั้น เริ่มจากรสเผ็ดร้อน แล้วตามมาด้วยรสหวานที่ซ่อนอยู่ในรสขมผาด

"เหล้าสามแก้วนี้มีรสชาติที่...ตราตรึงใจมากเพคะ" เธอวางแก้วลงแล้วสูดหายใจ "ฝ่าบาท คนบางส่วนอาจรับรสชาติที่รุนแรงเช่นนี้ไม่ไหว แต่หม่อมฉันคิดว่าคนที่ชอบดื่มจริงๆ น่าจะชื่นชอบเหล้าที่มีกลิ่นหอมเข้มข้นเช่นนี้เพคะ"

"อย่างนั้นหรือ" โรแลนด์หัวเราะ "เช่นนั้นก็ดี แต่เหล้าแก้วนี้ยังไม่ใช่

เหล่าที่แรงที่สุด ข้าสามารถเพิ่มรสชาติและความหอมได้มากกว่านี้อีก ถึงตอนนั้นข้าจะให้เจ้าลองชิมอีกที"

เอ่อ นี่พระองค์เลือกข้ามาเพราะต้องการให้ข้าทดสอบเหล่าใหม่ ให้หรือ แม้จะยังงุนงองอยู่บ้าง แต่ฮิฟลินก็รับปากแต่โดยดี "เพคะ ฝ่าบาท"

หลังจากแก้หัวเกล้าและจานอาหารถูกเก็บออกไปแล้ว เจ้าชายก็สั่งให้พวกคนรับใช้ไปยกกล่องมาวางบนโต๊ะด้วยาวหลายใบ

"นี่คือผลงานชิ้นที่สองของข้า และยังเป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ที่ข้าตั้งใจจะมอบให้พวกเจ้าด้วย" เขาหยุดไปเล็กน้อย "มันคือเสื้อผ้าชนิดพิเศษ"

ตอนที่ 261 ของขวัญ

หลังอาหารค่ำสิ้นสุดลง ในดิงเกลก็เดินหอบบกลงกลับมาที่ห้องนอน แต่ยังไม่ทันได้เปิดดู ไลต์นิง เมซี ลิลลี่ และลูน่าก็เดินตามเข้ามาเป็นพรวน ต่างมองกล่องกระดาษในมือเธอตาเป็นประกาย

"มีอะไรหรือ" เวन्दี้คอดซ่าไม่ได้ "อยากรู้ละสิว่าข้างในเป็นอะไร"

นอกจากลิลลี่แล้ว สามคนที่เหลือต่างพยักหน้ารัวเร็ว

"เจ้าชายทรงลำเอียง!" ไลต์นิงบ่นอุบ "ไม่ให้ข้าตีมเหล่ายังพอว่า แต่ของขวัญนี่ก็ยังไม่ให้ข้าอีก!"

"เจ้าชายตรัสแล้วนี่ว่าให้เฉพาะแม่มดที่บรรลุนิติภาวะ!" ลิลลี่ถอนใจ "ประเดี๋ยวเจ้าบรรลุนิติภาวะเมื่อไรค่อยไปขอพระองค์ก็ได้เหมือนกันละน่า ข้าไม่เห็นอยากรู้สักนิดว่าข้างในเป็นอะไร เหตุใดต้องลากข้ามาที่นี้ด้วย"

"เอ้?" ลูน่าทำท่างุนงง "ข้าเรียกเจ้าแค่ครั้งเดียวเองนะ ไม่ได้ลากเจ้ามาเสียหน่อย"

"ข้า..."

"พอเถอะ เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็น!" ไลต์นิงร้องเอะอะ "ลูนาบรรลุนิติภาวะ"

นิติภาวะแล้ว เมซีก็เช่นกัน เหตุใดพวกนางไม่เห็นได้ของขวัญเลย!"

"ถูกต้อง!" เมซีเขียนผมขาวที่ยาวปรกตาออก เชิดหน้าขึ้นว่า "ข้าก็ไม่ได้เหมือนกัน!"

"เอ่อ...เจ้าชายคงมีพระตำริของพระองค์" ในตึงเกลก็รู้สึกแปลกใจเหมือนกัน เมื่อก่อนนี้เจ้าชายไม่เคยเลือกปฏิบัติกับแม่มดคนใด แต่เหตุใดครั้งนี้ถึงเลือกให้ของขวัญแค่บางคน "ดูของข้างในก่อนดีกว่า"

พอเปิดกล่องออกมา ทุกคนก็เห็น 'เสื้อผ้า' ประหลาดหนึ่งชิ้น... หน้าตาดูเหมือนแถบผ้าเย็บติดกับเอี๊ยม ผิวสัมผัสเนียนนุ่ม เห็นได้ชัดว่าตัดเย็บด้วยแพรพรรณชั้นดี ทว่าดูอย่างไรก็ไม่เหมือนเสื้อผ้าสักนิด เพราะขนาดของมันช่างเล็กเหลือเกิน

"ข้างใต้มีกระดาษด้วยละ" ไลด์นิ่งร้อง

ในตึงเกลคลี่กระดาษออก บนนั้นเขียนคำแนะนำและวิธีการใช้ไว้ ด้านข้างยังมีภาพประกอบอีกด้วย

"เอ่อ..." เวนดีก็เปิดกล่องของตัวเองแล้วเช่นกัน "ของสิ่งนี้เรียกว่า ยุกทรงหรือ"

"...ช่วยพยุงน้ำหนักหน้าอก กระตุ้นการไหลเวียนโลหิต ปรับสรีระให้เหมาะสม และลดความระคายเคืองจากการเสียดสี" ยิ่งอ่านในตึงเกลก็ยิ่งลดเสียงเบาลงทุกที แก้มทั้งสองพลันร้อนผ่าว ของสิ่งนี้ใช้สำหรับพยุงหน้าอกหรือ เธอเผลอมองไปทางเวนดีโดยไม่รู้ตัว คราวนี้ถึงได้เห็นวามแม่มดคนอื่นๆ ก็กำลังมองอีกฝ่ายอยู่เช่นกัน มิหนำซ้ำยังผุดสีหน้ารู้แจ้งเห็นจริงเสียด้วย

"คิก" ลิลลี่กลั่นหัวเราะไม่อยู่ "คราวนี้พวกเจ้ารู้แล้วหรือยังว่าเหตุใดจึงไม่ได้ของขวัญ จู้ๆ ข้าต้องแก้คำพูดเมื่อครู่นี้เสียแล้ว ต่อให้ไลด์นิ่งบรรลุนิติภาวะแล้วก็อาจไม่ได้ของขวัญนี้ก็ได้"

"พูดอย่างกับเจ้าจะได้เช่นนั้นละ" ลูนาถลึงตาใส่เธอ

"ข้าก็ไม่ได้อยากได้นี้" ฝ่ายหลังค้อนปะหลับปะเหลือก

"นี่คงเป็นของประเภทเดียวกับคอร์เซ็ทกระมัง" มีเพียงโลตหนึ่งที่ไม่รู้จักผู้สาอะไร ดวงตายังเต็มไปด้วยความสงสัยระคนอิฉา "สวมให้ข้าดูได้หรือไม่"

"ไม่ได้แน่นอน!" เวนดีผู้ดุสีหน้ากระดากอายอย่างที่ไม่เห็นได้ไม่บ่อยนัก หลังจากไล่คนทั้งสี่ออกไปแล้วจึงค่อยโผล่อกขึ้นมาบ้าง "เหตุใดอยู่ๆ เจ้าชายจึง...ทรงมอบของสิ่งนี้ให้พวกเรา"

ในดิงเกลเองก็รู้สึกลำบากใจเหมือนกัน ให้ชุดตัวในยังพอว่า เพราะปกติทุกคนก็เบิกเสื้อผ้าของใช้จากในปราสาทอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องน่าเคอะเขินอะไร แต่ของขวัญชิ้นนี้เป็นของที่ต้องเลือกขนาดให้พอดีกับรูปร่างจึงจะใส่ได้ แสดงว่าก่อนหน้านี้ เจ้าชายได้สังเกต...ขนาดของแต่ละคนโดยละเอียดแล้วอย่างนั้นหรือ ความคิดนี้ทำเอาเธอหน้าแดงไปถึงหู นึกอยากจะหนีเข้าหมอกมาयीให้รู้แล้วรู้รอดไป

จริงสิ หากเป็นอันนาจะทำอย่างไร

"ข้าขอตัวสักครู่ ประเดี๋ยวจะกลับมา" ในดิงเกลพูดพร้อมเรียกหมอกมาयीออกมา เธอเดินทะลุกำแพงตรงไปไปยังห้องนอนของอันนา แต่พอถึงหน้าประตูกลับลึบเลอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจยกมือขึ้นเคาะประตู

ประตูห้องถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว อันนาสวมชุดนอนแล้ว สีหน้าดูไม่ต่างจากเวลาปกติ "มีอะไรหรือ"

"เอ่อ ข้ามีอะไรอยากถามหน่อย..." ในดิงเกลเข้ามาในห้องแล้วหันไปปิดประตู "เจ้ารู้สึกอย่างไรกับ...ของขวัญที่เจ้าชายทรงมอบให้เจ้า"

"ข้าสวมแล้วละ สบายมากเลย"

คำตอบของอีกฝ่ายทำเอาเธอตั้งตัวไม่ทัน "สวมแล้วหรือ"

"อืม" อันนาพยักหน้า "ท่านอยากเห็นหรือไม่ละ"

"ไม่...ไม่ต้องหรอก" เธอรีบโบกมือ หลังจากลั้งเลอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น "ข้าแค่อยากถามว่าเจ้าไม่รู้สึกว่ามันแปลกหรือ ที่เจ้าชายทรงมอบของขวัญเช่นนี้ให้"

"เพราะเหตุใด" อันนาถามอย่างงุนงง "เจ้าชายก็ตรัสแล้วว่าพระองค์ทรงต้องการเผยแพร่ของสิ่งนี้เพื่อขายให้คนจำนวนมากจึงให้พวกเราทดลองใช้ก่อน แล้วมันก็ใช้ได้ดีเสียด้วย" เธอตอบหน้าอก "ทั้งนุ่มทั้งกระชับ หากไม่นับตะขอหลังที่ปลดยากไปหน่อย ที่เหลือก็ดีกว่าเสื้อตัวในชั้นเดียวทุกอย่าง"

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง...ในดิงเกลินก็ทั้ง อันนาไม่สนใจเรื่องหมุมหิมพวกนี้เลย เธอสนใจแค่เป้าหมายของเจ้าชายเท่านั้น บางทีนี่อาจเป็นจุดที่เธอแตกต่างจากคนอื่นก็ได้ เพราะเธอทั้งใส่ชื่อและบริษัท

ในเมื่อเป็นของขวัญที่เจ้าชายมอบให้ จะอย่างไรในดิงเกลก็ต้องลองใช้ดูสักครั้ง แล้วจะยังมีวเซินอายุอะไรอยู่อีก ก่อนหน้านี้ก็เหมือนกัน เธอไม่เห็นจำเป็นต้องเก็บซ่อนความรู้สึกเลย แค่บอกความในใจตัวเองออกไปอย่างเปิดเผยก็พอแล้ว...หากเป็นอันนาก็น่าจะทำเช่นนั้นกระมัง

พอคิดถึงตรงนี้ในดิงเกลก็กลับไปห้องตัวเอง หยิบยกทรงออกมาศึกษาสักครู่ แล้วเข้าไปติดตะขอในหมอกมายา หลังสวมชุดคลุมทับแล้วค่อยปรากฏตัวต่อหน้าเวนต์

"ดูเหมือนจะใหญ่ไปหน่อย" ในดิงเกลลองกระโดดดู "แต่ใส่แล้วรู้สึกสบายขึ้นจริงๆ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวว่าเสื้อเนื้อหยาบจะสีหน้าอกจนเจ็บ ไม่กระทบตอกิจวัตรประจำวัน ทั้งยังไม่เสียเวลาเหมือนตอนใช้ผ้าพันอกด้วย สะดวกดีจริงๆ...ท่านก็ลองเสียหน่อยสิ"

"ไม่ ข้าไม่ใส่ดีกว่า..." เวนต์ส่ายหน้า

"ไม่ได้" ในดิงเกลหัวเราะเบาๆ แล้วลากอีกฝ่ายเข้าหมอกมายา "ข้าคิดว่าเจ้าชายออกแบบของสิ่งนี้เพื่อท่านโดยเฉพาะเลยนะ"

ซิลเวียรู้สึกว่เรื่องประหลาดที่เธอพบเจอในวันนี้มากกว่าที่เคยเจอมา
ทั้งชีวิตเสียอีก

ตั้งแต่ท่อที่แคบติดกันโยกก็พ่นน้ำออกมาได้ สบู่ที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ
ตลอดจนเหล่าชาวที่ตี้มแล้วราวกับถูกไฟเผาคอ...ทว่าอีฟลินกลับตี้มกับ
เจ้าชายได้ถึงสามแก้ว

แน่นอนว่าไม่มีอะไรน่าเหลือเชื่อเท่าของขวัญหลังมื้ออาหาร...
เธอรู้ว่าในหมู่ขุนนางมีธรรมเนียมการให้คอร์เซ็ทเป็นของขวัญกัน แต่
อย่างน้อยก็มักให้ชุดออกงานติดมาด้วยอีกตัว ไม่มีใครให้ของเช่นนี้
เพียงอย่างเดียวนะ มีหน้าซ้ำต่อให้เป็นการส่งของขวัญให้แก่กัน
ผู้รับส่วนมากก็ต้องเป็นคนที่คุ้นเคยกันดี...อย่างเช่นคนรัก

แต่ฟังจากที่เจ้าชายพูดแล้ว เขาไม่ได้คิดจะมอบของขวัญนี้ให้แม่มด
เท่านั้น แต่ยังวางแผนจะเผยแพร่ไปทั่วทั้งดินแดนตะวันตกด้วย ซิลเวีย
เสียส้นหลังวาบ ชนชั้นสูงที่ใดจะเลือกทำกิจการประเภทนี้กัน หรือว่า...
เขามีความชื่นชอบเกี่ยวกับหน้าอกและกันเป็นพิเศษ

เวนดี้ถูกโนติงเกลลากเข้าไปในหมอกมาयाแล้ว เธอเห็นเพียง
เงาจางๆ สองเงาลอยไปมาอยู่ข้างเตียง...ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่มีใคร
ออกมา แสดงว่าเวนดี้คงถูกอีกฝ่ายเกลี้ยกล่อมยุยงจนยอมรับของขวัญ
ชิ้นนี้ได้แล้ว แล้วแม่มดคนอื่นๆ ละ อย่าบอกนะว่าไม่มีใครเข้าใจความหมาย
ของของขวัญชิ้นนี้เลยสักคน

พอนึกถึงคำเตือนของแอสเซส ซิลเวียก็กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก

นางพูดไว้ไม่ผิดจริงๆ...เจ้าชายเป็นบุคคลอันตราย หากเป็นไปได้
ก็อยุให้ห่างเขาสักหน่อยจะดีกว่า

ตอนที่ 262

สะพานข้ามแม่น้ำเรตรีเวอร์

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาโรแลนด์ก็เริ่มการก่อสร้างสะพานเหล็กอย่างเป็นทางการ

"ฝ่าบาทตรัสว่าจะให้หม่อมฉันยกพื้นกลางแม่น้ำขึ้นสองแห่งเพื่อใช้เป็นฐานต่อม่อสะพานหรือเพคะ" โลดส์มองสายน้ำที่ไหลเชี่ยวพลางถามอย่างประหลาดใจ "หรือว่าฝ่าบาทจะทรงสร้างสะพานจริงๆ ไม่ใช่สะพานลอยน้ำ"

"อืม" โรแลนด์กางม้วนกระดาษในมือออก "ดูจากแรงปะทะของน้ำแล้วฐานต่อม่อสองแห่งนี้ต้องใหญ่ในระดับหนึ่ง และเพื่อลดแรงปะทะของน้ำหน้าตาของมันก็ควรจะเป็นเช่นนี้"

"นี่มัน...เหมือนเรือเลยนี่เพคะ" โลดส์เลื่อนสายตาไปที่แบบร่าง

"ถูกต้อง หรือจะพูดให้ถูกจริงๆ ก็คือรูปทรงกระสวย" เขาพยักหน้า "หากวางให้ขนานกับกระแสน้ำ ส่วนหน้าของมันก็ไม่ต้องรับแรงปะทะมาก แต่ปัญหาคือแม่น้ำเรตรีเวอร์ลึกเกือบสิบเมตร เจ้าสามารถยกดินที่กั้นแม่น้ำขึ้นมาได้หรือไม่"

"เรื่องนี้ไม่ยากเพคะ ฝ่าบาท" โลดส์ตอบชัดเจน "ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่

ของหม่อมฉันเกิดเพคะ"

เพื่อความปลอดภัยเรือที่จะบรรทุกแม่บดไปกลางแม่น้ำก็คือ ลิตเติลทาวน์ เรือซีเมนต์ลำใหญ่ี่สามารถลอยน้ำได้อย่างมั่นคงราวกับ อยู่บนพื้นดิน คนขับเรือยังคงเป็นไลต์นิง ส่วนคนบังคับทิศทางลมคือ เวนดี้

ทว่าหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาฝ่ายหลังเจอเขาที่เร่ก็มักหลบสายตา ตลอด เห็นได้ชัดว่ายังเกร็งอยู่บ้าง โรแลนด์เพิ่งจะเห็นเธอเงยหน้ามองเขา ตรงๆ เหมือนทุกครั้งก็วันนี้ และในจังหวะที่เดินสวนกันตอนขึ้นเรือ เขา ยังได้ยื่นอีกฝ่ายพูดเบาๆ ด้วยว่า "ขอบพระทัยเพคะ"

"งานนี้ถือเป็นการดีความชอบของหม่อมฉันนะเพคะ" ในตึงเกลด ที่อยู่ในหมอกมาเยาะเสียงกลัวหัวเราะข้างหูเขา

ลิตเติลทาวน์แล่นออกจากท่า มุ่งหน้าไปกลางแม่น้ำสายใหญ่ อย่างรวดเร็ว คาร์เตอร์ซึ่งเชือกป่านบนสองฝั่งของแม่น้ำไว้ก่อนแล้ว บนนั้นผูกแถบผ้าสีแดงสองเส้น เป็นสัญลักษณ์บอกตำแหน่งวางตอม่อ สะพาน เมื่อเรือซีเมนต์แล่นไปถึงตำแหน่งแรก โลตส์ซึ่งยืนอยู่ข้างกราบเรือ ก็เสกพลั้งออกมา

ผิวน้ำปล้นปะทุราวกับน้ำเดือดจนกลายเป็น 'ภูเขาขนาดย่อม' เพียงครู่เดียวก็มีเศษหิน เศษหญ้า และโคลนตมผุดขึ้นมาจากแม่น้ำ ที่สันสะเทือน น้ำข้างใต้เริ่มขุ่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง โรแลนด์คิด พลังของเธอไม่เพียงใช้ได้กับดิน เท่านั้น กับน้ำเองก็มีผลเช่นกัน มีหน้าซำการยกผิวน้ำยังดูเหมือนจะ ง่ายกว่าการยกกรวดร่วนๆ ด้วย แม้ว่าน้ำที่ผุดขึ้นมาจะไหลลงไปด้านข้าง อย่างรวดเร็ว ทว่าดินที่กั้นแม่น้ำก็กำลังดันตัวขึ้นมาจริงๆ

ไม่นานดินเหนียวเหลวสีเทาก็โผล่ขึ้นเหนือผิวน้ำพร้อมกับกลิ่น เหม็นฉุน ทุกคนยกมือปิดจมูกกันถ้วนหน้า

ทว่าสำหรับโรแลนด์แล้วนี่คือปฏิกิริยาที่ดีโดยแท้ ก้างปลา โครงกระดูก สัตว์น้ำ วัชพืช น้ำ ตลอดจนอุจจาระของชาวเมือง ได้กองทับสิ่งสมกัน บนดินเหนียวเป็นเวลาหลายร้อยปี หากไม่คิดว่ายังขนย้ายได้ไม่สะดวก เขาคงเอาดินพวกนี้ไปทำปุ๋ยแล้ว เสียขายที่ตอนนี้ทำได้แค่ส่งให้คน ขุดมันทิ้งลงแม่น้ำไป

หลังจากขุดดินทิ้งไปหนึ่งชั้นและยกดินชั้นใหม่ขึ้นมา เขาก็เห็น ผิวดินเหนียวแน่นสีเหลืองน้ำตาลจนได้ เขาให้คนทำชั้นตอนเดิมซ้ำไปซ้ำมาเรื่อยๆ จนกระทั่งพื้นดินทั้งสองแห่งถูกปรับแต่งเป็นรูปทรงตามที่ต้องการ

โรแลนด์คิดว่า การสร้างฐานต่อม่อนน่าจะต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์เป็นอย่างน้อย แคยกพื้นขึ้นเหนือผิวน้ำได้ไม่ได้หมายความว่า จะสามารถดำเนินการก่อสร้างได้เลย กระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวจะพัดดิน หายไปเรื่อยๆ หากไม่เตรียมการป้องกันไว้ ต่อให้ปรับพื้นที่เป็นรูปกระสวย แล้ว ฐานต่อม่อก็คงอยู่ได้ไม่พ้นสัปดาห์

เขาเรียกคาร์ลเข้าพบแล้วหยิบดินสอถ่านออกมาวาดภาพพลาง อธิบายว่าควรปรับผิวดินอย่างไรต่อไป

"ฝ่าบาททรงหมายความว่าจะให้ขุดร่องที่ขอบดินพวกนี้แล้วเทซีเมนต์ ลงไปหรือพะยะค่ะ" หัวหน้ากองโยธาธิการคนปัจจุบันถามพลางชี้ไปที่ กระดาษ

สมแล้วที่เป็นสมาชิกฝีมือดีของสมาคมช่างหิน โรแลนด์นึกอย่าง ฟังพอใจ เขาพูดแต่ไม่กี่ประโยค อีกฝ่ายก็เข้าใจเจตนาได้ทันที

"ถูกต้อง ร่องแต่ละส่วนจะต้องยาวไม่เกินห้าเมตร ลึกประมาณ หนึ่งเมตร พอเทซีเมนต์เสร็จค่อยให้แม่มดฝังมันลงไปหนึ่งเมตร ทำเช่นนี้ ไปเรื่อยๆ พวกเราก็จะได้กำแพงซีเมนต์ที่ฝังอยู่กลางน้ำ" โรแลนด์เพิ่งคิด วิธีนี้ได้หลังจากเห็นพลังของโลตัส ในเมื่อเธอสามารถสั่งให้ดินจมลงไป ข้างล่างได้ เธอก็น่าจะทำให้สิ่งก่อสร้างที่ติดกับดินจมลงไปด้วยได้เช่นกัน

"พระดำริของฝ่าบาทช่างแยบคายจริงๆ" คาร์ลตาเป็นประกาย "เช่นนี้แล้วต่อน้ำพัดดินด้านนอกหลุดไปก็ยังมีกำแพงที่แน่นหนาที่แน่นอนขวางไว้ อยู่ดี"

โรแลนด์พยักหน้า "หัวใจสำคัญอยู่ที่การควบคุมความสูงของซีเมนต์ หากเตี้ยเกินไปจะทำให้ส่วนฐานไม่แข็งแรง หากสูงเกินไปก็จะเปลืองซีเมนต์และเวลาโดยใช่เหตุ เรื่องนี้ต้องฝากเจ้าดูแลแล้ว"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท" เขารับคำ "หากนับโคลนและดินอ่อนที่ขุดทิ้งไปด้วยแล้ว กระหม่อมคิดว่าความสูงทั้งหมดน่าจะอยู่ที่สิบสองเมตร พะยะค่ะ"

"แล้วก็หลังจากล้อมกำแพงซีเมนต์ทั้งสี่ทิศแล้ว อย่าเพิ่งปิดซีเมนต์ทับดินที่อยู่ตรงกลาง ข้าจะปลูกดอกไม้บนนั้น" เขาสั่ง

"ปลูก...ดอกไม้หรือพะยะค่ะ" คาร์ลอ้าง

อย่างไรเสียกำแพงพวกนี้ก็คงไม่ติดชิดกันแน่นอนขนาดที่น้ำจะซึมเข้ามาไม่ได้ ยิ่งสร้างแยกที่ละส่วนเช่นนี้ด้วยแล้ว ตัวกำแพงย่อมต้องมีช่องว่างอย่างไม่ต้องสงสัย หากต้องการเพิ่มความแข็งแรงให้ดินวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือการปลูกพืชนั่นเอง...การปลูกพืชคลุมดินจะช่วยเรื่องความสมดุลของน้ำในดิน และลดการพังทลายของดินได้ ยิ่งเป็นพืชรากยาวที่สีฟเสกขึ้นด้วยแล้วก็มั่นใจได้เลยว่าดินเหนียวจะเกาะกันแน่นแน่นอน

หลังอธิบายบทบาทของพืชในการรักษาดินแล้ว โรแลนด์ก็หันไปมองคนงานที่กำลังชะมัทก์เขม้นอยู่ริมฝั่งน้ำ "คอสะพานสร้างไปถึงไหนแล้ว"

"กำลังปูซีเมนต์ผสมหินอยู่พะยะค่ะ" คาร์ลรายงานได้โดยไม่ต้องคิด "น่าจะเสร็จสิ้นภายในสัปดาห์นี้"

ตามแผนแล้วคอสะพานริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งจะถูกสร้างด้วยซีเมนต์ผสมหินเหมือนกำแพงเมือง หลังจากกำหนดตำแหน่งและสำรวจพื้นที่ดีแล้ว

งานก่อสร้างก็ไม่มีอะไรยากอีกต่อไป พื้นสะพานจะถูกยกสูงจากพื้นดินถึงเจ็ดเมตร และเชื่อมต่อกับทางสัญจรในเมืองด้วยเนินยาว ระดับความสูงของคันดินและระดับน้ำต่างกันค่อนข้างมาก สะพานเหล็กสร้างเสร็จแล้ว น่าจะสูงจากระดับน้ำในแม่น้ำเรตรีเวอร์ประมาณสิบถึงสิบสองเมตร ซึ่งน่าจะสูงพอให้เรือล่องแม่น้ำลอดผ่านใต้สะพานได้แล้ว

ตอนนี้ตัวสะพานสร้างเสร็จไปแล้วหนึ่งส่วน กำลังอยู่ระหว่างการทดสอบที่ริมฝั่ง... เนื่องจากระยะห่างระหว่างตอม่อไม่ยาวมาก แต่ละฝั่งจึงไม่ต้องรับน้ำหนักเยอะ แม้โรแลนด์จะไม่มีความรู้เรื่องการก่อสร้างสะพานมาก่อน เขาก็ยังมั่นใจเรื่องความปลอดภัยของสิ่งก่อสร้างนี้มาก ในยุคที่ยังไม่มีรถล้อยางยุคนี้ ใช้คานเหล็กรูปตัวไอสูงสามสิบเซนติเมตรก็ถือว่าเหลือเฟือแล้ว ต่อให้ด้านบนมีคนยืนแน่นขนัด คานสะพานก็ไม่มีทางหักลงมา ยิ่งได้อัฒนามาดูแลตั้งแต่งานแปรรูปไปจนถึงงานประกอบชิ้นส่วนด้วยแล้ว โอกาสที่สะพานจะถล่มนั้นก็แทบไม่มีเลย

นอกจากนี้วิธีการประกอบสะพานก็ง่ายมาก รอให้คนงานสร้างชิ้นส่วนสะพานทั้งหมดเสร็จ เขาก็จะให้ฮัมมิงเบิร์ดลดน้ำหนักพวกมัน แล้วให้ไลต์นิงกไปวางไว้ตามตำแหน่งที่กำหนด

หากสะพานเหล็กที่กว้างขนาดรถม้าสี่ล้อขับเคลื่อนกันได้ตั้งตระหง่านอยู่กลางแม่น้ำเรตรีเวอร์เมื่อไร พื้นที่ฝั่งเหนือและฝั่งใต้ก็จะเชื่อมต่อกันเป็นดินแดนเดียวกันอย่างแท้จริง

"แม้แต่ช่างหินที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ยังจินตนาการถึงสะพานอันใหญ่โตเช่นนี้ไม่ได้" คาร์ลถอนใจพลางมองผืนน้ำที่สะท้อนประกายแดดระยิบระยับ "ฟ้าบาท สะพานเหล็กแห่งนี้มีชื่อหรือไม่พะยะคะ"

โรแลนด์คิดสักครู่ "ชื่อว่าสะพานแม่น้ำเรตรีเวอร์ก็แล้วกัน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xEQDxi>